

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 17. september 2017

Kirkedag: 14.s.e.Trin/A

Tekst: Sl 103,1-22; Rom 7,15-19; Luk 17,11-19

Salmer:

SK: 3 * 636 * 320 * 12

LL: 3 * 447 * 449 * 636 * 320 * 476 * 12

Gud, Han er sådan én, man kan bede til, når det gør ondt.

Der er rigtig mange mennesker, der kender bønnens vej til Gud, og egentlig også forventer, at Gud hører vore bønner, når livet gør ondt på os, eller vi på anden måde rammes af u-lykken. Med u-lykken tænker jeg ikke så meget på det katastrofale, tragiske, voldsomme, men mere på det sådan mere eksistentielle som modsætning til lykke. Når lykken går i stykker, og det kan synes håbløst og magtesløst at reparere på den, så er der mange mennesker, der godt ved, at vi kan bede til Gud. Og mange mennesker gør dét, beder til Gud.

Nogle gange kan jeg godt få den tanke, at det må være frygteligt at være Gud. Tænk på ustandseligt at skulle høre på al vores jammer. Desuden må det også være lidt nedslående, at Gud kun hører fra os, når vi skal brokke eller beklage os. Det er i sådanne situationer og tanker, at jeg må tænke: Gud er så meget mere og andet end os. Gud er ikke bare et supermenneske, for et menneske holdt ganske enkelt ikke til det. Vi kan jo bare se, hvor hurtigt vi bliver færdige med vore nærmeste, hvis det altid er beklagelser, vi skal lægge øre til. Det gider vi ikke. Men Gud gør. Stakkels Gud.

Fortællingen om de ti spedalskes møde med Jesus er faktisk meget beskrivende også for vor tids menneskers forhold til Jesus.

De ti udgør en flok, som henvender sig til Jesus. De er mange, i forhold til alle andre helbredelsesberetninger i NT. Men de står faktisk i lige forlængelse af alle de andre mennesker vi møder, som møder Jesus. Det er alt sammen nød og u-lykke, der bringer dem til ham. Det er faktisk sigende for meget store dele af det bibelske persongalleri, at mennesker vender sig mod Gud i u-lykken.

I Bibelen er det de færreste mennesker, der føler sig vildt lykkelige og fuldt tilfredse med deres liv, som har nok af hvad de kunne ønske sig, ingen stridigheder med konen, godt job og hvad der nu ellers skal til et godt og dejligt liv – det er de færreste, der konstaterer dét om deres liv og så tænker: hvor er Gud dog god mod mig og bryder ud i jubel og lovprisning af Guds godhed. Langt de fleste mennesker i Bibelen og i vores tid, kan leve i årevis i lykke, uden at tilregne det til Guds godhed, endsige tænke på Gud og noget guddommeligt; men i samme øjeblik u-lykken rammer, så klynker og klager og bebrejder de Gud. Prædikerer siger i GT et sted, at mennesker har så mange underlige ting for. Ja, menneskers tros- og Gudsforhold er så sandelig også underligt. GT-salmen, vi læste som første læsning, er dog et forsøg på at give os ord til lovprisning. Vi er hurtige til at spørge: hvorfor skal jeg have det så u-lykkeligt? Det er ikke ofte, at vi spørger på samme eksistentielle måde: hvorfor skal jeg egentlig være så lykkelig?

De ti spedalske kommer også til Jesus i u-lykken. Helt som mennesker gør i dag, kommer til Gud i u-lykken. Kommer med bøn og forventning om barmhjertighed og hjælp. Jesus hjælper dem og renser dem for deres spedalskhed. Og de ni går – må vi

gå ud fra, for vi ved det ikke, glade og frie tilbage til livet. Det gør den tiende også; men han går først forbi Jesus for at sige ham tak og give Gud æren.

Det er lidt sjovt, at de ni's reaktion meget let får mennesker op af stolene. Det er uacceptabelt, mangel på god opdragelse, ikke at være taknemmelig. Hvor mange voksne har ikke sagt til børn, når de har fået noget: Hvad hedder det så? Og så bør der komme et tak. Men de ni, nu helbredte, gør ikke noget, som ikke også rigtig mange andre voksne også gør: i u-lykken kender vi Gud. Men i lykken... For de samme voksne, som husker børnene på 'Tak' glemmer ofte selv taknemmeligheden, især hvis de mener, at de har krav på eller ret til.

Hvis dette rammer et ømt punkt hos os, det med taknemmelighed og tro på Gud i lykken, så bliver det ikke mindre irriterende, når vi så hører om den tiende, der vender tilbage. For han er oven i købet en af de fremmede, en samaritaner. Dét har gjort ondt på Jesu tilhørere, at en af de fremmede blev fremhævet og tilsyneladende gjorde det rigtige; mens de 'rigtige' opfører sig utaknemmeligt. Jeg vil i dag ikke gøre så meget ud af opfattelsen af de fremmede hos Jesu samtids tilhørere; men én af de ting, vi kan lade os sige desangående er, at vi skal virkelig passe på med at gøre skel mellem mennesker og bedømme som fremmede (hvilket vil sige forkerte) og de rigtige. Vi skal passe meget på med personsanseelse, for vi kommer meget nemt meget galt afsted. Og – af disse ti, hvem er det så lige, der er fremmede i forhold til Gud? Men nok om det i denne sammenhæng.

Denne fortælling rummer samme farer, som alle andre fortællinger om mennesker, som møder Jesus. Faren for, at vi dvæler ved disse mennesker. Dvæler ved dem og deres opførsel eller deres situation. Det er nemt at komme til, at fokusere på

dem, for det er i mange tilfælde som at kigge i et spejl. Og er der noget, der er nemt for os at fokusere på i livet, så er det dét, vi ser i spejlet. Jeg synes, det er helt utroligt, som vi fokuserer på os selv, også i dag.

Som sagt før her i kirken, så må vi ikke falde i den fare, at dvæle ved de ti spedalske. Det er ikke dem, der er de vigtigste i fortællingen. Jesus er den vigtigste! Ham, som vi kommer til i u-lykken. Han er vigtigst at have fokus på.

Han er også vigtig at have fokus på, fordi han siger nogle ord, som ofte bliver mennesker til anfægtelse. ”Stå op og gå herfra! Din tro har frelst dig.” siger Jesus til den fremmede og frelste tiende mand.

”Din tro har frelst dig.” De ord kan få mennesker i virkelige anfægtelser i u-lykken. ”Det er jo åbenbart derfor, at Gud ikke hjælper mig. Jeg tror ikke nok!” Mange troende mennesker ved godt, at sådan hænger det ikke sammen. Men det er også min erfaring fra møder med mennesker, at mange troende mennesker, kan få den samme anfægtelse. Selv mennesker, der har troet på Gud i årevis, kan få samme anfægtelse. Jeg tror åbenbart ikke nok. Luther havde sådanne anfægtelser. Han var ikke troende nok, gjorde ikke troens liv godt nok, og derfor var Gud vred på ham. Der er ikke noget værn mod denne misforståelse og anfægtelse, andet end igen og igen at tage det til sig, at der er ikke sammenhæng mellem tro og frelse på den måde, at frelsen er lønnen for at tro. Troen er ikke en gerning, vi skal gøre i en vis udstrækning, for så at blive frelst.

Derfor er det så vigtig, at vi fokuserer på, hvad Jesus siger og ikke hvad de 10 gør. Når Jesus siger, at troen har frelst, betyder det, at ham, som vor tro retter sig mod, har frelst os. Vi sang det i salmen forud for prædikenen, i v. 3:

Skønt et ubesvaret ”Hvorfor”
stadig dirrer i vort hjerte,
beder vi dig: Giv os tro,
tro på dig, som kæmper med os,
fyldt af kærlighed i nærkamp
med det ondes magt i verden.

I næste salme synger vi

Og når vi med tro *modtage*
ord og Ånd i Jesu navn...

Blomstre op da skal Guds rige
midt iblandt os dag for dag.

Tro er modtagelse, tro er bevidstgørelse om afhængighed og
nødvendighed. Tro er at være bevidste om nødvendigheden af
afhængigheden af at modtage Guds barmhjertighed.

Tro er at fokusere på Guds magt. Tvivlen er at fokusere på egen
magt. Vi sang om det før prædikenen. Derfor går der i salme
636 også en bevægelse fra tvivlens

Gud, vi råber: Om du findes...

til troens

Gud, vi råber: Du, som findes,
find os, red os, lad din nærhed
blive lys i tvivlens mørke.

Denne søndag er budskabet i hvert tilfælde til mig fra Gud, at
det er Jesus, der frelser, hvilket illustreres i fortællingen af de ti
u-lykkelige. Og det er også en opfordring til taknemmelighed

og lovprisning for lykken, frelsen, fra Gud ved Jesus. Og det er i troen på Jesus, at jeg ser min afhængighed af Jesu nåde, og ser nødvendigheden i hans vilje til at ville frelse. Da er Guds rige midt iblandt os. Da er grunden lagt til lykke.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen